

10

ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของพิธีกรข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย

The Indicators of Thai Television Entertainment Reporter Professionalism

จรัสมงกุฏ พัฒนพัชร

Jaratmongkut Pattanapatch

ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย

The Indicators of Thai Television Entertainment Reporter Professionalism

จรัสมงกุฎ พัฒนพัชร¹

Jaratmongkut Pattanapatch

Received : May 21, 2019

Revised : June 20, 2019

Accepted : June 21, 2019

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยในทัศนะของผู้ที่เกี่ยวข้อง (2) เพื่อสร้างดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น กลุ่มที่ 1 คือ 1) ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว 2) ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ 3) นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์ หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน รวม 12 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มที่ 2 คือ 1) ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว 2) ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ 3) นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์ หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน รวม 17 คน โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก จากนั้นนำมาหาฉันทมติโดยใช้เทคนิคเดลฟาย 2 ครั้ง เพื่อให้ได้ดัชนีชี้วัด ความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปลายเปิด และมาตราประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า “ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย” แบ่งออกเป็น 6 ด้าน 35 ดัชนีชี้วัด ดังนี้ ด้านความรู้ มี 6 ดัชนีชี้วัด ด้านทักษะ มี 3 ดัชนีชี้วัด ด้านการใช้ภาษา มี 7 ดัชนีชี้วัด ด้านบุคลิกภาพ มี 9 ดัชนีชี้วัด ด้านคุณธรรมจริยธรรมและจรรยาบรรณ มี 6 ดัชนีชี้วัด ด้านเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการทำงาน มี 4 ดัชนีชี้วัด ทั้งนี้พบว่า ดัชนีที่มีระดับความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในระดับสูงมากและมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 1 ดัชนีชี้วัด คือ 4.88 ได้แก่ ยึดมั่นในหลักการความถูกต้องของข้อเท็จจริง รองลงมาอันดับ 2 มี 1 ดัชนีชี้วัด ค่าเฉลี่ย คือ 4.82 ได้แก่ มีความซื่อสัตย์ในการทำงาน

คำสำคัญ : ดัชนีชี้วัด; ความเป็นวิชาชีพ; ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์; เทคนิคเดลฟาย

Abstract

This research was a qualitative research. Its objectives were to 1) analyze the professionalism of Thai television entertainment reporters in the opinion of persons involved, and 2) construct the indicators of Thai television entertainment reporter professionalism. The key informants for this research were consisted of two groups. The first group consisted of twelve experts in communication field as follows 1) managers or editors of Thai television entertainment reporters 2) persons from practitioner level of Thai television entertainment reporters 3) Communication Arts or Journalism and Mass Communication academicians. The data received from the in-depth interviews of these experts were collected. The second group of informants consisted of seventeen experts in communication fields, these were: 1) managers or the editors

¹คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒราชพฤกษ์ 3 แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรฯ : 081-8225050
e mail : jaratmongkut@yahoo.com

of Thai television entertainment reporters, 2) persons from practitioner level of Thai television entertainment reporters, and 3) the Communication Arts or Journalism and Mass Communication academicians. This group of experts also received the in-depth interviews, and the data were collected. Then, the two sets of data were measured twice for consensus using the Delphi technique. As a result, the indicators of Thai television entertainment reporter professionalism were received. After that, the analysis of Thai television entertainment reporter professionalism indicators was conducted. The research instrument was an open-ended questionnaire of five point rating scale. The data received were analyzed using the percentage, mean, median and interquartile range.

The results showed that the indicators of Thai television entertainment reporter professionalism consisted of six areas, for the total of thirty-five indicators: knowledge with 6 indicators; communication skills with 3 indicators; language skills with 7 indicators; personality with 9 indicators; ethics and morality with 6 indicators and work-related technology & equipment with 4 indicators. In addition, the indicator that was highly in accordance with the expert opinions and received the highest score was the adherence to the principle of verifiable fact (\bar{X} =4.88). The next indicator that received the second high score was the integrity in their job (\bar{X} =4.82).

Keywords : Indicators; Professionalism; Thai Television Entertainment Reporter; Delphi Technique

บทนำ

ในบรรดาช่องทางการสื่อสารทั้งหมด “สื่อโทรทัศน์” ถูกยกให้เป็นช่องทางที่ประชาชนให้ความนิยมในการเปิดรับชมข่าวสารสูงสุด (พัชรินทร์ รักสัตย์, 2560) เนื่องจากโทรทัศน์เป็นช่องทางที่รวบรวมคุณสมบัติของการสื่อสารเข้าไว้ด้วยกันอย่างครบถ้วน คือ ได้รับชมภาพเคลื่อนไหวเช่นเดียวกับชมภาพยนตร์ ได้ยินเสียงเช่นเดียวกับฟังวิทยุ และเห็นตัวหนังสือเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือพิมพ์ ส่งผลให้สื่อโทรทัศน์มีความน่าเชื่อถือเมื่อนำเสนอข่าวสารต่างๆ (มนัสนันท์ อภิรมย์วิจิตร, 2554) โดยมี “ผู้สื่อข่าวโทรทัศน์” ทำหน้าที่สื่อสารข้อมูลข่าวสาร ความเคลื่อนไหว ประเด็นที่เป็นที่สนใจของสังคมส่วนใหญ่ รวมถึงทำหน้าที่เชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปยังผู้ชมรายการโดยตรง (สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย และคณะ, 2557)

จากข้อมูลข้างต้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มานะ ตรีรยาภิวัฒน์ และกนกกาญจน์ บัญชาบุษบง (2559) เกี่ยวกับ “พฤติกรรมการรับข่าวสารและความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อสื่อมวลชน” คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ที่พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ใช้เวลารับชมข่าวสาร 1-2 ชม. ต่อวัน ซึ่งข่าวสารที่ได้รับความนิยมอันดับหนึ่งได้แก่ข่าวบันเทิง 54.4 % ตามด้วยข่าวเหตุการณ์สำคัญ เช่น ภัยพิบัติ การเมือง กีฬา เศรษฐกิจ และอาชญากรรม ส่วนข่าวที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุดคือ ข่าวเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องข่าวที่ได้รับความนิยมสูงสุด คือ “ข่าวบันเทิง” นั้นเอง

เนื่องจากบุคคลที่เป็นข่าวบันเทิงนั้นมีชื่อเสียง มีฐานะทางสังคม เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป มีเรื่องราวแสดงถึงความขัดแย้งของความสัมพันธ์ด้านจิตใจหรือความคิด และองค์ประกอบของเพศ ทำให้ข่าวของดารายูในความสนใจของคนในสังคม (กาญจน์ ทันจิตต์, 2552) นอกจากนี้โทรทัศน์ช่องต่างๆ ยังช่วงชิงความเป็นผู้นำของการเสนอข่าวบันเทิง ในเรื่องความรวดเร็ว และความเฉียบคมในการบ่อนคำถกเถียงถึงสิ่งที่ผู้ชมทั่วไปอยากรู้ในประเด็นร้อนหรือประเด็นฉาวโฉ่ เช่น เรื่องชู้สาวของดารา การแอบหมั้น แอบจดทะเบียนรักร่วมเพศ การตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน ฯลฯ เพื่อตีแผ่ออกมาสร้างกระแสในสังคม (สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ, 2552) ซึ่งในการแข่งขันช่วงชิงพื้นที่ข่าวบันเทิงอย่างดุเดือดนั้น บรรดาclipหลุด ภาพแอบถ่าย ก็เป็นที่นิยมกันมากในแวดวงบันเทิง (อาภากรดี บุญเฉลย, 2553)

ตัวอย่างเช่น ตอนที่ละครบุพเพสันนิวาส ของช่อง 3 กำลังโด่งดัง ผู้คนกำลังชื่นชมความเป็นไทยและวัฒนธรรมไทย กระแสนิยมแต่งชุดไทยกำลังมาแรง แต่ผู้สื่อข่าวบันเทิงบางกลุ่มกลับไปเจาะลึกเรื่องพฤติกรรมทางเพศของพระเอกหนุ่ม เป๊ปป ธนวรรธน์ กับแฟนสาวที่เลิกกันไปแล้ว โดยมีการนำเสนอบทสนทนาทางแอปพลิเคชันไลน์ ของเป๊ปป กับสาวปริศนา ในรูปแบบ “ไลน์หลุด”

ที่มีเนื้อหาเป็นการวิพากษ์วิจารณ์พระเอกหนุ่มคนดังเกี่ยวกับเรื่องของพฤติกรรมทางเพศทั้งสิ้น (ทีวีพูลออนไลน์, 2561)

อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ ข่าวความสัมพันธ์ของ แมท ภรณี นางเอกช่อง 3 กับ สงกรานต์ เตชะณรงค์ ที่เพิ่งหย่าร้างกับแอฟ ทักษอร นางเอกช่อง 3 เช่นกัน ซึ่งโดนทั้งสื่อมวลชนและประชาชนถล่มโจมตีแมทอย่างหนัก และกรณีการสัมภาษณ์ของ แมท ภรณี ที่เปิดตัวว่ากำลังคบหาอยู่กับสงกรานต์ แล้วถูกโจมตีว่าแมทแสดงอาการ “เหวี่ยง” ใส่ผู้สื่อข่าวบันเทิงนั้น ก็ทำให้คลิปข่าวบันเทิงของ ไนน์เอ็นเตอร์เทน คลิปนี้ติดอันดับที่ 1 ของโลก ในหมวดการไลฟ์โดยมียอดคนดูสูงสุดขึ้นเป็นอันดับ 1 ของโลกอย่างเป็นทางการ (วชิรา บุญยาคม, 2562)

นอกจากนี้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ยังเอื้อให้สื่อมวลชนรุกไล่สิทธิของบุคคลที่ตกเป็นข่าวได้ง่ายขึ้น (รัตนวดี นาควาณิช, 2551) ดังนั้น จริยธรรมความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวจึงควรได้รับการนำมาศึกษาและทบทวน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนมาก เพราะสังคมวิพากษ์วิจารณ์และตั้งคำถามถึงการทำงานของสื่อข่าวอย่างมากมาย (เทียนทิพย์ เตียวกี, 2559) เนื่องจากผู้สื่อข่าวบันเทิงแต่ละช่องแข่งขันกันเป็นผู้นำในเรื่องความเร็วและความแรงของข่าว เพื่อให้รายการข่าวบันเทิงของตนถูกกล่าวขวัญถึงในด้านความแรง โดยเน้น ใช้คำพูดจิกกัด จาบจ้วง ก้าวล่วงต่อความเป็นส่วนตัวของแหล่งข่าวหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งผู้สื่อข่าวรุ่นใหม่ ๆ ก็ประพฤติผิดๆ ตามๆ กันไป โดยนึกว่าเป็นสิ่งดีงามและยอมรับได้ในสังคม (พรพิมล หล่อตระกูล, 2553)

จากปัญหาหลายประการดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะทำการศึกษารองนี้ว่าผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์มีความเป็นวิชาชีพหรือไม่เพียงใด เนื่องจากยังไม่เคยมีงานวิจัยเรื่อง “ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย” มาก่อน เคยมีแต่ “ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวการเมืองไทย” (บุญอยู่ ขอพรประเสริฐ, 2551) ซึ่งแตกต่างกับผู้สื่อข่าวบันเทิงที่มีลักษณะพิเศษเพราะข่าวบันเทิงเป็นเรื่องใกล้ชิดกับความเป็นส่วนตัวของดารานำช็อคคนพบที่เป็น “ดัชนีชี้วัด” ที่ชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ครั้งนี้ ไปพัฒนาความสามารถของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยให้มีสมรรถนะ ทั้งสมรรถนะหลักและสมรรถนะพิเศษตามสายงาน อีกทั้งนำไปประยุกต์ใช้เป็นแบบชี้วัดให้กับผู้สื่อข่าวสายอื่นๆ เพื่อพัฒนางานการสื่อสารมวลชนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยในทัศนะของผู้เกี่ยวข้อง
- 2) เพื่อสร้างดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย จากผู้ทรงคุณวุฒิด้านสื่อสารมวลชน คือ ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน เพื่อให้ได้ดัชนีชี้วัด (Indicator) ความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) และการหาฉันทามติด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi technique)

ผู้ให้ข้อมูล

- 1) ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว
- 2) ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ
- 3) นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

(Purposive sampling) จากผู้มีประสบการณ์ด้านวิชาชีพการเป็นผู้สื่อข่าวไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือมีประสบการณ์การสอนในคณะนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน ไม่น้อยกว่า 5 ปี

วิธีการวิจัย

1) ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแนวคิดต่างๆ โดยมีแนวคิดหลักคือแนวคิดเรื่อง “สมรรถนะ” ของแมคเคลลีแลนด์ ซึ่งกล่าวถึง “ความรู้” ”ทักษะ” และ ”คุณลักษณะ” แบ่งเป็นสมรรถนะหลักและสมรรถนะตามสายงานแนวคิดดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพการสื่อข่าวบันเทิง และแนวคิดเรื่องจริยธรรมสื่อมวลชน

2 เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ในประเด็นที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อความเป็นมืออาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ โดยถามผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 1 จำนวน 12 คน ประกอบด้วย ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว จำนวน 4 คน และ ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ จำนวน 3 คน ที่เลือกแบบเฉพาะเจาะจงโดยไม่คำนึงถึงเรตติ้งการรับชมของสถานีโทรทัศน์ช่องนั้นๆ นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนจำนวน 5 คน เพื่อศึกษาความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย

3) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ด้วยแบบสอบถามปลายเปิด ผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คน ไม่ซ้ำเดิม ประกอบด้วย ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว 6 คน ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ จำนวน 6 คน จากสถานีโทรทัศน์ 6 สถานี ที่มีเรตติ้งการรับชมสูงสุด 6 อันดับแรกของเดือน ม.ค.- มี.ค. 2562 คือ ช่อง 7HD, ช่อง 3HD, ช่อง MONO29, ช่องเวิร์คพอยท์ 23, ช่องไทยรัฐทีวี 32, และช่อง One 31 เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำ (เรตติ้งทีวีดิจิทัล, 2562) การเลือกผู้ให้ข้อมูลจากเรตติ้งของช่องที่วัดจึ้นนั้น เนื่องจากมียอดผู้ชมรับชมใน 6 ลำดับสูงสุด ดังนั้นผู้สื่อข่าวใน 6 ช่อง ดังกล่าว จึงมีอิทธิพลต่อผู้ชม และเป็นแบบอย่างที่ดีในการนำมาศึกษาในครั้งนี้ นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน จำนวน 5 คน เพื่อสร้างดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย

4) นำประเด็นที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยของผู้ให้ข้อมูล กลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คน มารวบรวมเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ เพื่อให้ผู้ตอบแต่ละคนให้นำหน้าหน้าความสำคัญแต่ละข้อ และข้อเสนอนั้น

5) ตรวจสอบความตรง (Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item-Objective Congruence index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อสารมวลชนและด้านการประเมินผล 3 คน จากนั้นปรับแก้ไขตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

6) นำแบบสอบถามที่ปรับแก้แล้วไปสอบถามกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คน รอบที่ 1

7) รับแบบสอบถามคืนเพื่อนำไปประมวลผลโดยการนำคำตอบแต่ละข้อมาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile range) โดยผู้วิจัยได้รวบรวมความคิดเห็น และวิเคราะห์โดยละเอียด และนำมาสังเคราะห์เป็นประเด็น

8) ส่งแบบสอบถามในรอบที่ 2 ให้ผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มเดิม โดยต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นค่า Median ของกลุ่มในแต่ละข้อไปด้วย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้ทบทวนความคิดเห็นว่าจะยืนยัน หรือเปลี่ยนแปลงคำตอบพร้อมระบุเหตุผล

9) วิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามทั้ง 2 รอบ โดยใช้ค่าสถิติดังกล่าวข้างต้น อีกครั้งซึ่งผลออกมาพบว่าทั้ง 2 รอบได้ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์แคบ คือ ไม่เกิน 1.5 แสดงว่า คำตอบที่วิเคราะห์ได้นั้นมีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่สอดคล้องกันผู้วิจัย จึงสรุปผลการวิจัยได้ในรอบนี้

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาฉันทามติโดยการใช้เทคนิคเดลฟาย จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คน เรื่อง ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย ในรอบที่ 1, 2 และ 3

ดัชนีชี้วัด	ค่าสถิติ						
	รอบที่ 1	รอบที่ 2			รอบที่ 3		
	%	Mdn	Mean	IR	Mdn	Mean	IR
1. ด้านความรู้							
1.1 ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการสื่อสาร	47.06	5	4.41	1.00	5	4.59	1.00
1.2 ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำข่าว	17.65	5	4.71	0.00	5	4.71	0.00

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาฉันทามติโดยการใช้เทคนิคเดลฟาย จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คน เรื่อง ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย ในรอบที่ 1, 2 และ 3 (ต่อ)

ดัชนีชี้วัด	ค่าสถิติ						
	รอบที่ 1	รอบที่ 2			รอบที่ 3		
	%	Mdn	Mean	IR	Mdn	Mean	IR
1.3 ความรู้ในการสร้างเนื้อหา Content	29.41	5	4.65	0.00	5	4.71	0.00
1.4 ความรู้รอบตัวในหลายๆด้าน	29.41	4	4.35	1.00	4	4.47	1.00
1.5 ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	35.29	4	3.88	0.00	4	4.00	0.00
1.6 ความรู้จริงในเรื่องที่นำเสนอ	17.65	4	4.47	1.00	4	4.47	1.00
2. ด้านทักษะ							
2.1 นำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจง่าย	29.41	4	4.47	1.00	4	4.47	1.00
2.2 สามารถตีความและจับประเด็นสำคัญของเรื่อง ที่นำเสนอได้อย่างถูกต้องในระยะเวลาอันสั้น	52.94	5	4.76	0.00	5	4.76	0.00
2.3 สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้	23.53	5	4.59	1.00	5	4.59	1.00
3. ด้านความสามารถในการใช้ภาษา							
3.1 พูดภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง	17.65	4	4.41	1.00	4	4.41	1.00
3.2 ความสามารถในการใช้เสียง							
3.2.1 มีความรู้เรื่องน้ำเสียงและคุณสมบัติของเสียง ตามหลักภาษาศาสตร์	17.65	4	4.24	1.00	4	4.35	0.00
3.2.2 ออกเสียง ร ล คำควบกล้ำ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้อง	29.41	4	4.29	1.00	4	4.35	1.00
3.2.3 แบ่งวรรคตอนในการพูดได้ถูกต้อง	17.65	5	4.53	1.00	5	4.53	1.00
3.2.4 อ่านคำเฉพาะได้ถูกต้อง	17.65	4	4.24	1.00	1	4.41	1.00
3.3 ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้	52.94	4	3.76	0.00	4	4.00	0.00
3.4 ใช้ภาษาอื่นนอกจากภาษาไทยและอังกฤษในการสื่อสารได้	52.94	4	3.59	0.00	4	4.00	0.00
4. ด้านบุคลิกภาพ							
4.1 มีคุณภาพเสียง มีน้ำเสียงไพเราะแจ่มใส	17.65	4	3.94	0.00	4	3.94	0.00
4.2 เปล่งเสียงพูดได้อย่างชัดเจน มั่นใจ มีความดังพอเหมาะ	17.65	4	4.18	0.00	4	4.29	0.00
4.3 มีจิตวิทยาในการสื่อสาร	23.53	4	4.24	0.00	4	4.29	0.00
4.4 มีเจตคติและแรงจูงใจในการทำงาน	58.82	5	4.47	1.00	5	4.53	1.00
4.5 มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีไหวพริบดี	17.65	4	4.24	0.00	4	4.29	0.00
4.6 มีมนุษยสัมพันธ์ดี	17.65	5	4.59	1.00	5	4.59	1.00
4.7 มีการแต่งกายที่ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ	47.06	4	4.18	1.00	4	4.29	0.00
4.8 มีความน่าเชื่อถือ	29.41	4	4.35	1.00	4	4.41	1.00
4.9 มีการแสดงวัจนภาษาได้สอดคล้องกับวัจนภาษา	23.53	4	4.18	0.00	4	4.18	0.00

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาฉันทามติโดยการใช้เทคนิคเดลฟาย จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คน เรื่อง ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย ในรอบที่ 1, 2 และ 3 (ต่อ)

ดัชนีชี้วัด	ค่าสถิติ						
	รอบที่ 1	รอบที่ 2			รอบที่ 3		
	%	Mdn	Mean	IR	Mdn	Mean	IR
5. ด้านคุณธรรม จริยธรรมในการทำงาน							
5.1 ยึดมั่นในหลักการความถูกต้องของข้อเท็จจริง	70.59	5	4.88	0.00	5	4.88	0.00
5.2 นำเสนอเนื้อหาด้วยความเป็นกลางปราศจากอคติ และเป็นธรรมกับทุกฝ่าย	52.94	5	4.76	0.00	5	4.76	0.00
5.3 ใช้วิจารณ์ญาณในการนำเสนอและมีความคิดเชิงวิเคราะห์อย่างถูกต้องและเหมาะสม	58.82	5	4.76	0.00	5	4.76	0.00
5.4 มีความซื่อสัตย์ในการทำงาน	64.71	5	4.82	0.00	5	4.82	0.00
5.5 มีความรับผิดชอบต่อสังคม	17.65	5	4.71	0.00	5	4.71	0.00
5.6 มีความเข้าใจหลักการสิทธิมนุษยชน	17.65	5	4.59	1.00	5	4.59	1.00
6. การใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการทำงาน							
6.1 ใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อทำงานได้	17.65	4	4.24	1.00	4	4.35	1.00
6.2 เลือกใช้เทคโนโลยีเพื่อการสืบค้นข้อมูลได้อย่างเหมาะสม	23.53	4	4.24	1.00	4	4.35	1.00
6.3 ใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้อย่างสม่ำเสมอ และสามารถเลือกแหล่งข้อมูลมาใช้อ้างอิงในการทำงานได้อย่างถูกต้องและเชื่อถือได้	17.65	5	4.41	1.00	5	4.47	1.00
6.4 ใช้อุปกรณ์ต่างๆในการทำงานเพื่อปฏิบัติได้ในหลายหน้าที่แบบ Multi Function ในคนเดียว	58.82	4	4.00	0.00	4	4.00	0.00

จากตารางที่ 1 พบว่า ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความสามารถในการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณในการทำงาน และด้านการใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการทำงาน และมี 35 ดัชนีชี้วัด

ซึ่งเมื่อพิจารณาแต่ละดัชนีแยกย่อยออกมาพบว่า ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยที่มีระดับความสอดคล้องของความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิในระดับสูงมากและมีค่าเฉลี่ยสูงสุดมี 1 ดัชนี ดังนี้ ค่าเฉลี่ยสูงสุด 4.88 คือ การยึดมั่นในหลักการความถูกต้องของข้อเท็จจริง อันดับ 2 รองลงมา มี 1 ดัชนี ค่าเฉลี่ย 4.82 คือ มีความซื่อสัตย์ในการทำงาน อันดับ 3 มี 3 ดัชนีที่มีคะแนนเท่ากัน คือ ค่าเฉลี่ย 4.76 ซึ่งได้แก่ (1) การนำเสนอเนื้อหาด้วยความเป็นกลางปราศจากอคติ และเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย (2) การใช้วิจารณ์ญาณในการนำเสนอและมีความคิดเชิงวิเคราะห์อย่างถูกต้องเหมาะสม และ (3) สามารถตีความและจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่น่าเสนอได้อย่างถูกต้องในระยะเวลาอันสั้น

การอภิปรายผล

1) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มที่ 1 จำนวน 12 คน ประกอบด้วยผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย 7 คน และนักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์ หรือวารสารศาสตร์ และสื่อสารมวลชน จำนวน 5 คน นำมาศึกษาความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยในทัศนะของผู้เกี่ยวข้อง

พบว่า ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มที่ 1 ให้ความสำคัญกับเรื่อง “การพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ โดยยึดมั่นในหลักการความถูกต้องของข้อเท็จจริง” สอดคล้องกันและสูงมากที่สุดเป็นอันดับ 1 คือ 91.67% บ่งชี้ว่า เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ที่มีความเป็น “วิชาชีพ” ต้องมี รองลงมาคือ ต้องมีความซื่อสัตย์ในการทำงาน 83.33% และใช้วิจารณญาณในการนำเสนอข่าว 75.00% ทั้งยังมีความคิดเห็นว่าในปัจจุบันนี้ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ต้องปรับตัว โดยการพัฒนาตนเองให้มีความสามารถในหลายๆ ด้าน ทั้งด้านความรู้ ทักษะ การใช้ภาษา ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาที่ 3 เช่น ภาษาจีน เกาหลี ญี่ปุ่น และอื่นๆ ด้วย ต้องมีบุคลิกภาพดี มีจิตวิทยาในการสื่อสาร มีเจตคติและแรงจูงใจในการทำงานดี มีความน่าเชื่อถือ ไหวพริบดี และมีมนุษยสัมพันธ์ดี

ส่วนด้านการใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีที่เอื้อต่อการทำงานนั้น ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 มีความคิดเห็นแตกต่างกันโดยส่วนหนึ่ง มีความคิดเห็นว่าผู้สื่อข่าวบันเทิงควรมีความรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง คือไม่ต้องทำเองเป็น แต่บอกหรือสั่งการให้ผู้เชี่ยวชาญด้านอุปกรณ์นั้นๆ มาทำขณะที่อีกส่วนหนึ่งมองว่าผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ในยุคที่มีการแข่งขันสูงนี้ คนเดียวต้องปรับตัวให้สามารถทำได้หลายอย่างด้วยตนเอง เพราะในโลกปัจจุบันนี้ ผู้ใดเร็วกว่า ผู้นั้นเป็นผู้ชนะ

2) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์จากการหาฉันทามติโดยใช้เทคนิคเดลฟาย ของผู้ทรงคุณวุฒิในกลุ่มที่ 2 จำนวน 17 คนไม่ซ้ำเดิม ซึ่งประกอบด้วย 1. ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับบริหารหรือบรรณาธิการข่าว 6 คน 2. ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ระดับปฏิบัติการ 6 คนจากสถานีโทรทัศน์ 6 สถานีที่มีเรตติ้งของการรับชมสูงสุด 6 อันดับแรก ในเดือน มกราคม – มีนาคม 2562 (เรตติ้งทีวีดิจิตอล, 2562) และ 3. นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน 5 คน เพื่อหาดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย จากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดและหาฉันทามติโดยใช้เทคนิคเดลฟาย ผู้วิจัยมีประเด็นที่จะอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1) ด้านความรู้

ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทยต้องมีความรู้ด้านการสื่อสารเพราะตั้งแต่เริ่มทำงานก็ต้องมีการประสานงาน และสัมภาษณ์ ก็ต้องใช้การสื่อสาร สอดคล้องกับ กมลรัฐ อินทรทัศน์ และพรทิพย์ เย็นจะบก (2560) จากเรื่อง “ศิลปะการสื่อสาร” ที่กล่าวว่า โดยทั่วไปมนุษย์เราจะต้องมีการสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและต้องมีความรู้ในการทำข่าวสอดคล้องกับ ณัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน (2548) ที่กล่าวว่า การสร้างสรรค์รายการข่าวโทรทัศน์ให้มีคุณภาพ เป็นกระบวนการต่อเนื่องนับตั้งแต่การวางแผน การหาข่าวและทำข่าว การบรรณาธิการข่าว และการนำเสนอข่าว นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ในการสร้างเนื้อหา (Content) ซึ่งสอดคล้องกับ วิภา ปิ่นแก้ว (2554) ที่กล่าวว่า ต้องเป็นเนื้อหาที่กำลังเป็นที่สนใจในเวลานั้น ไม่ได้เป็นเรื่องธรรมดาในการนำเสนอ แต่เป็นเรื่องที่ผู้ชมปรารถนาจะให้เล่า ให้พิสูจน์ และผู้สื่อข่าวบันเทิงต้องมีความรู้รอบตัว สอดคล้องกับ ศศิณา วิมุตตานนท์ (2557) ว่าต้องมีความรู้รอบตัว ต้องสนใจฟังข่าวสารบ้านเมือง ต้องรู้เรื่องกฎหมาย และรู้จริงในเรื่องที่นำเสนอด้วย ซึ่งตรงกับที่ บุญอยู่ ขอพรประเสริฐ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวการเมืองไทย” กล่าวถึง กรอบความคิดของ “ความเป็นวิชาชีพ” (Professionalism) ไว้ว่า “ผู้ที่มีความเป็นมืออาชีพต้องเพิ่มพูนความรู้ตลอดเวลา ต้องเป็นผู้มีความกระหายใคร่รู้และแสวงหาความรู้ต่างๆ เพิ่มเติมให้กับตนเองอย่างสม่ำเสมอ”

2) ด้านทักษะเกี่ยวกับงาน

ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ต้องนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจง่ายสอดคล้องกับ ศิวินารถ หงส์ประยูร (2550) ที่ว่า การนำเสนอข่าวควรใช้ภาษาพูดธรรมดาที่เข้าใจง่าย และต้องสามารถตีความและจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่จะนำเสนอได้อย่างถูกต้องในระยะเวลานั้น สอดคล้องกับ สุรสิทธิ์ วิทยาธิรัฐ (2560) ที่ว่า กระบวนการปฏิบัติการสื่อข่าวเริ่มจากคิดประเด็นข่าว ซึ่งอาจเกิดจากข้อสงสัยของผู้สื่อข่าวเมื่อพบเห็นหรือรับรู้เหตุการณ์ต่างๆ แล้วรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงจากแหล่งต่างๆ ทั้งนี้ผู้สื่อข่าวบันเทิงต้องสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ด้วยโดยสังเกตสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียง เพื่อคาดคะเนอารมณ์ของผู้ถูกสัมภาษณ์ แล้วปรับเปลี่ยนรูปแบบการสนทนาอย่างทันท่วงทีสอดคล้องกับ พิเศษ วาลาวัช (2540) (อ้างถึงใน อภาภรณ์ บุญเฉลย, 2553) เรื่อง “การรายงานข่าวขั้นสูง” ว่าผู้สื่อข่าวต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างคล่องตัว

3) ด้านความสามารถในการใช้ภาษา

ผู้สื่อข่าวบันเทิงต้องสามารถพูดภาษาไทยอักขระ คำควบกล้ำ ร ล ได้อย่างชัดเจน ซึ่งผู้ชมรายการโทรทัศน์สามารถจะยึดคำพูดของผู้สื่อข่าวเป็นตัวอย่างไม่ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย และคณะ (2557) ว่า ต้องมีความสามารถในการใช้เสียง การใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามอักขรวิธีและสอดคล้องกับ ไอวิง แฟง (Irving Fang, 1972) ที่ว่า ต้องอ่านข่าวให้ผู้ชมเข้าใจ (Speaking clearly) ดังนั้น การพูดที่ชัดเจนจึงเป็นสิ่งสำคัญ

นอกจากนี้พบว่า ผู้สื่อข่าวบันเทิงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาที่ 3 เช่น ภาษาเกาหลี ญี่ปุ่น จีน และอื่นๆ ด้วย เพราะในปัจจุบันมีศิลปินต่างชาติเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นการยกระดับความสามารถของผู้สื่อข่าวบันเทิง และเป็นความภาคภูมิใจของทางสถานีโทรทัศน์ต้นสังกัด

4) ด้านบุคลิกภาพ

ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ควรมีน้ำเสียงไพเราะ น่าฟัง ยิ้มแย้มแจ่มใสเนื่องจากเป็นความประทับใจครั้งแรกเมื่อพบเห็น ต้องใช้หลักจิตวิทยากับผู้ที่จะเข้าไปสัมภาษณ์ โดยสร้างความเป็นมิตร ความคุ้นเคย เพื่อให้เกิดความไว้วางใจและพร้อมที่จะเปิดเผยข้อมูลดีๆออกมา

สอดคล้องกับแนวคิดของ ศศิณา วิมุตตานนท์ (2537) ที่ว่า บุคลิกภาพที่ดีมีลักษณะเป็นมิตร ทำตัวสบายๆ จะทำให้เกิดความไว้วางใจ กล้าเปิดเผยรายละเอียดให้ฟัง

นอกจากนี้ ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ ต้องมีความมั่นใจในตัวเอง มีมนุษยสัมพันธ์และต้องมีแรงจูงใจที่ดี สอดคล้องกับ Boyatzis (1982) จากเรื่อง “ผู้นำที่ทรงพลัง” ที่กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะพื้นฐานของบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจ อุปนิสัย ทักษะ จินตภาพส่วนตน หรือบทบาททางสังคม ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้ได้ผลงานสูงกว่าเกณฑ์ เป้าหมายที่กำหนดไว้และควรมีบุคลิกภาพดี แต่งกายเหมาะสมกับกาลเทศะสอดคล้องกับ ปัญญาลักษณ์ ศรีบุรินทร์ (2555) ที่ว่าการเป็นผู้สื่อข่าว รูปลักษณ์ บุคลิกภาพ และการแต่งกายต้องเหมาะสมกับสถานที่และวัยวุฒิของแหล่งข่าวที่จะเข้าไปสัมภาษณ์ และต้องมีการใช้วัจนภาษาสอดคล้องกับวัจนภาษาได้เป็นอย่างดีสอดคล้องกับทฤษฎีของ Fisher, Walter (1984) จากเรื่อง “Narration as Human Communication Paradigm” ที่ว่า การสื่อสารของมนุษย์เป็นการเล่าเรื่องซึ่งประกอบด้วยศิลปะ การพูด การตีความ การประเมินคุณค่าของข่าวสาร ดังนั้นในการเล่าเรื่องจึงเป็นการปฏิสัมพันธ์ เป็นกิจกรรม ศิลปะ และรูปแบบหรือวิธีการในการแสดงออกของมนุษย์ ผู้สื่อข่าวต้องมีความน่าเชื่อถือด้วย ถือเป็นภาพลักษณ์ที่ดี เพราะถ้าผู้สื่อข่าวบันเทิงมีภาพลักษณ์ที่ดี ก็จะทำให้สถานีโทรทัศน์ที่สังกัดมีภาพลักษณ์ที่ดีไปด้วย

5) ด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในการทำงาน

พบว่าผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่าผู้สื่อข่าวบันเทิงควรมั่นในหลักความถูกต้องของข้อเท็จจริงถึง 70.59 % Mean=4.88 ซึ่งสูงที่สุดสอดคล้องกับ เอ็ดมุนด์ แลมเบธ (Edmund Lambeth, 1992) ที่ว่า สื่อต้องพยายามทุกรูปแบบที่จะแสวงหาข่าวสารที่ถูกต้องยุติธรรม สื่อจะต้องตรวจสอบอีกเพื่อให้ข้อมูลนั้นถูกต้องอย่างแท้จริง แม้สื่อมีความจำเป็นต้องออกข่าวให้ทันเวลา ก็ไม่ใช่ข้ออ้างที่จะเสนอข่าวอย่างผิดพลาด ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ต้องมีความซื่อสัตย์ โดยผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่าสำคัญรองลงมาคือ 64.71% Mean=4.82 สอดคล้องกับ ณรงค์วิทย์ แสนทอง (2547) ที่กล่าวว่า สมรรถนะหลักเป็นคุณสมบัติสำคัญที่พนักงานทุกคนในองค์กรจำเป็นต้องมี คือ ความซื่อสัตย์ ตามด้วยสื่อต้องเป็นกลางสอดคล้องกับ เฉลิมพล ไวทยางกูร (2561) ที่ว่า วิธีที่ผู้สื่อข่าวโทรทัศน์จะตัดสินว่าสื่อเป็นกลางหรือไม่ ก็คือการนำเสนอข่าวที่ให้ออกทุกฝ่ายได้แสดงความคิดเห็น และไม่เอาความคิดเห็นของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นข้อสรุปของข่าวนั้นและผู้สื่อข่าวบันเทิงต้องใช้วิจารณญาณก่อนการเสนอข่าว สอดคล้องกับ วิภา ปิ่นแก้ว (2554) ที่กล่าวว่า ต้องใช้วิจารณญาณ และสำนึกในการพิจารณาตัดสินการนำเสนอรายการว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ไม่ให้เกิดผลกระทบที่ไม่ดีต่อชีวิตส่วนตัวของดารา นักร้อง นักแสดง ต้องเคารพในสิทธิส่วนบุคคลของผู้เป็นข่าว สอดคล้องกับแนวคิดของ สุกัญญา สุตบรรทัด (2537) ที่ว่า “สื่อมวลชนมีบทบาทในการสะท้อนสังคม (The Mirroring Role) แต่ก็มีใช้ว่าสื่อมวลชนจะต้องรายงานข่าวหมดทุกเรื่อง สื่อมวลชนยังจะต้องคำนึงถึงปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และปัญหาเกี่ยวกับผู้เยาว์ด้วย”

เรื่องจรรยาบรรณนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ พรพิมล หล่อตระกูล (2553) ว่า “ควรระมัดระวังการใช้ภาษาสแลง คำศัพท์ร่วมสมัย หรือการใช้คำพูดสองแง่สองง่าม ควรลดการนำเสนอข่าวที่มีผลกระทบต่อสังคม เช่น ประเด็นเรื่องเพศ ชู้สาว พฤติกรรมในทางลบ ลามกอนาจาร”

6) ด้านการใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการทำงาน

ผู้สื่อข่าวบันเทิงต้องสามารถเลือกใช้เทคโนโลยีเพื่อสืบค้นข้อมูลได้ ยิ่งเร็วก็ยิ่งได้เปรียบ ซึ่งเรื่องนี้สามารถเรียนรู้ได้ และพัฒนาได้ ปัจจุบันมีแอปพลิเคชันออกมาใหม่เรื่อยๆ ต้องหมั่นศึกษาข้อมูล รู้เท่าทันเทคโนโลยีสอดคล้องกับ อูษา บิ๊กกิ้นส์ (2555) ที่กล่าวว่า การรู้เท่าทันสื่อและสารสนเทศเป็นสิ่งจำเป็นในปัจจุบันและควรมีความสามารถใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการทำงานเพื่อปฏิบัติได้ในหลายหน้าที่แบบ Multi function ในคนๆ เดียว สอดคล้องกับแนวคิดของสอดคล้องกับแนวคิดของ ฮามเชื้อ สถาปนศิริ (2558) ที่กล่าวว่า “นักข่าวหนึ่งคนต้องสามารถเป็นทั้งผู้สื่อข่าว ช่างภาพ ตัดต่อ วีรเตอร์ ช่างเทคนิค (Digital Skill and Thinking) มีทักษะในการขุดคุ้ย (Mining) รวบรวม (Collecting) วิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) พิสูจน์ความถูกต้อง (Check and Prove) คัดสรร (Curating) และนำเสนอในรูปแบบภาพ และกราฟฟิก (Visualizing) ได้โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่และเวลาอีกต่อไป”

ผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลกลุ่ม 2 บางคนไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์จะต้องสามารถใช้อุปกรณ์ในการทำงานเพื่อปฏิบัติได้ในหลายหน้าที่แบบ Multi Function ในคนๆ เดียว แต่นักวิชาการและนักวิชาชีพรุ่นใหม่ๆ เกือบทั้งหมดมีความเห็นว่าการเข้าสู่ยุคสมัยใหม่แล้ว ผู้สื่อข่าวบันเทิงควรมีความสามารถแบบหลากหลาย และใช้อุปกรณ์ต่างๆ ได้คล่องแบบ Multi Function ในคนๆ เดียว ซึ่งความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2 นี้ ก็ออกมาในแนวทางเดียวกับ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 อย่างน่าสนใจและพบว่าโดยภาพรวมนั้น ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่าปัจจัยด้านเรตติ้งการรับชม ของสถานีโทรทัศน์ไม่มีผลต่อความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ข้อค้นพบเรื่อง “ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ไทย” ในครั้งนี้ดัชนีที่มีค่าระดับความสอดคล้องของความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิสูงมากในลำดับต้นๆคือต้องพัฒนาด้านจรรยาบรรณเกี่ยวกับการยึดมั่นในความถูกต้องของข้อเท็จจริง มีความซื่อสัตย์ ใช้วิจารณญาณในการนำเสนอข่าวเป็นกลาง และ จับประเด็นสำคัญของเรื่องที่น่าเสนอได้อย่างถูกต้องในเวลาอันสั้น รวมถึงดัชนีชี้วัดด้านอื่นๆ สามารถนำไปใช้พัฒนาวิชาชีพด้านการเป็นผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและสามารถนำไปปฏิบัติเพื่อช่วยลดปัญหาการรุกร้าค่าความเป็นส่วนตัวของแหล่งข่าวได้มากกว่าที่เป็นอยู่

2) ในส่วนของการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในการทำงานแบบ Multi function ในคนๆ เดียวนั้น อาจเสนอให้สถานีโทรทัศน์แต่ละสถานีจัดสัมมนาเพื่อให้ผู้สื่อข่าวบันเทิงและบุคลากรด้านต่างๆ ได้ตรวจสอบตนเอง โดยใช้ดัชนีชี้วัดของผู้วิจัยในครั้งนี้ไปใช้ตรวจสอบ ซึ่งถ้าสมรรถนะไม่ถึงเกณฑ์ ทางสถานีก็ควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ (Work shop) ให้พนักงานสามารถใช้เทคโนโลยีต่างๆ ที่ทันสมัยได้อย่างคล่องแคล่ว เพื่อเพิ่มสมรรถนะในการปฏิบัติงาน ทั้งสมรรถนะหลัก และสมรรถนะตามสายงานวิชาชีพ ผู้สื่อข่าวบันเทิงโทรทัศน์ อีกทั้งสามารถนำไปใช้ในผู้สื่อข่าวสายอื่น รวมถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้องต่างๆ ได้อีกด้วย

3) ควรนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ในสถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนทางด้านนิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง ในการเรียนการสอน หรือเพื่อพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของบุคลากรในการประกอบวิชาชีพผู้สื่อข่าวบันเทิงหรืออื่นๆ ในอนาคต

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยครั้งต่อไป

1) จากข้อค้นพบที่ว่า ผู้สื่อข่าวบันเทิงควรมีความสามารถใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในการทำงานได้ในหลายหน้าที่แบบ Multi function ในคนๆ เดียว ที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปคนละขั้วนั้น ควรมีการส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยในหัวข้อ “แนวโน้มเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของผู้สื่อข่าวบันเทิง (หรือสายอื่นๆ) เพื่อพัฒนาไปสู่ความเป็น Multi functionในอนาคต”

2) ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่อง ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพสื่อมวลชนในบทบาทอาชีพต่างๆ เช่น พิธีกร ผู้ดำเนินรายการ ดีเจ วีเจ และอื่นๆ ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากผู้อยู่ข่าวบันเทิงโทรทัศน์หรือไม่

3) ควรทำการศึกษาวิจัยในผู้อยู่ข่าวโทรทัศน์สายอื่นๆ ด้วย เช่น ผู้อยู่ข่าวสายเศรษฐกิจ กีฬา การศึกษา อาชญากรรม ฯลฯ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อวงการสื่อสารมวลชนในวงกว้างต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา ทันจิตต์. (2552). *การนำเสนอข่าวการแยกทางของดาราดาราและปฏิกิริยาของผู้เกี่ยวข้อง*. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เฉลิมพล ไวกายกูร. (2561). *ความน่าเชื่อถือของสื่อทีวี*. (23 เมษายน 2562) สืบค้นจาก <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/644489>.
- ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2547). *มารู้จัก Competency กันเถอะ*. กรุงเทพฯ : เอชอาร์เซนเตอร์.
- ณัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2548). *การสร้างสรรครายการข่าวโทรทัศน์ หน่วยที่ 7 การสร้างสรรครายการโทรทัศน์*. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพฯ.
- เทียนทิพย์ เตียวกี. (2559). *จริยธรรมและจรรยาบรรณในการนำเสนอข่าวสารยุคดิจิทัล. วารสารการสื่อสารและการจัดการ* นิต้า, 2(2).
- ธามเชื้อ สถาปนศิริ. (2558). *พหุทักษะ (Multi Skill) สำหรับคนทำงานในยุคดิจิทัล*. (25 มีนาคม 2562) สืบค้นจาก <https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10153311379128732&set=a.483861243731.261519.720008731&type=3&theater>.
- บุญอยู่ ขอพรประเสริฐ. (2551). *ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้อยู่ข่าวการเมืองไทย*. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ปัญญาลักษณ์ ศรีบุรินทร์. (2555). *การสัมภาษณ์แหล่งข่าว*. (28 มีนาคม 2562) สืบค้นจาก <https://www.slideshare.net/sriburin/ss-12943220>.
- พรรณพิมล หล่อตระกูล. (2553). *โครงการศึกษาเฝ้าระวังสื่อและพัฒนาการรู้เท่าทันสื่อเพื่อสุขภาวะของสังคม (Media Monitor)*. (16 มีนาคม 2562) สืบค้นจาก <http://www.familynetwork.or.th./node/244>.
- พิศิษฐ์ ขวาลาธวัช. (2546). *การรายงานข่าวชั้นสูง*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- พัชรินทร์ รักสัตย์. (2560). *กระบวนการสื่อข่าวของรายการข่าวบันเทิงทางโทรทัศน์ในยุคหลอมรวมสื่อ*. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพฯ.
- มนัสนันท์ อภิรมย์วิจิตร. (2554). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเปิดรับชมรายการข่าวบันเทิงของประชาชนทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานคร*. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- มานะ ตริยวิวัฒน์ และ กนกกาญจน์ บัญชาบุษบง. (2559). *พฤติกรรมการรับข่าวสารและความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อสื่อมวลชน*. (27 มีนาคม 2562) สืบค้นจาก http://www.utcc.ac.th/index.php/th/news/Pnews_detail/6005.
- Tv Digital Watch. (2562). *เรตติ้งทีวีดิจิทัล*. (3 เมษายน 2562) สืบค้นจาก <https://www.tvdigitalwatch.com>
- วศิน บุญยากม. (2562). *รักษาการผู้จัดการส่วนบริหารผังรายการฝ่าย 9MCOT HD, สัมภาษณ์*. 2562.
- วิภา ปิ่นแก้ว. (2554). *จริยธรรมการนำเสนอรายการเล่าข่าวบันเทิงของสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม*. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ศศิณา วิมุตตานนท์. (2561). *เตรียมพร้อมเป็นผู้ประกาศข่าว - นักจัดรายการวิทยุมีอาชีพ*. (21 มีนาคม -2562) สืบค้นจาก http://www.weloveshopping.com/shopshow_article.php?shopid=5163&qid=13400.

- ศิวินารถ หงส์ประยูร. (2550). *ตระกูลข่าวโทรทัศน์ในประเทศไทย*. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สกุลศรี ศรีสารคาม. (2554). *สื่อสังคม (Social Media) กับการเปลี่ยนแปลงกระบวนการสื่อข่าว*. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- สุกัญญา สุตบรรทัด. (2537). *จริยธรรมสื่อมวลชนไทย. กรณีศึกษาเพื่อการเรียนการสอนส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมสื่อมวลชนไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย ชเนตตี ทินนาม และ ต่อตระกูล อุบลวัตร. (2557). *ดัชนีชี้วัดความเป็นวิชาชีพของผู้ประกาศชาวไทย*. คณะนิเทศศาสตร์การสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, กรุงเทพฯ.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2552). *ข่าวบันเทิงที่สร้างสรรค์แรงบันดาลใจ*. (27 มีนาคม 2562) สืบค้นจาก http://www.tja.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=283%3A2009-09-08-11-05-16&catid=46%3Aacademic.
- อาภากรดี บุญเฉลย. (2553). *บทบาทการนำเสนอเนื้อหาข่าวกับปัญหาจริยธรรมของปาปารัสซี่ กรณีศึกษา นิตยสารกอลซ์บิสตาร์*. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- อุษา ปีกิ้นส์. (2555). การรู้เท่าทันสื่อและสารสนเทศ. *สุทธิปริทัศน์*. 26(80), 147-162.
- Boyatzis, R. (1982). *ผู้นำที่ทรงพลัง*. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- Edmund Lambeth. (1992). *Committed journalism : An Ethic for the Profession*. Indiana : U.Press.
- Fisher, Walter. (1984). Narration as Human Communication Paradigm : The case of Public Moral Argument. *Journal Communication Monographs*, 51(1).
- Irving Fang. (1974). *School of Journalism and Mass Communication*. London : Television News.